

piątek, 12.07.2024

Wspomnijmy dziś Św. Brunona-Bonifacego z Kwerfurtu - arcybiskupa misyjnego

W kalendarzu liturgicznym przypada 12 lipca wspomnienie obowiązkowe św. Brunona-Bonifacego z Kwerfurtu - mnicha benedyktyńskiego, kapelana cesarskiego, arcybiskupa misyjnego i męczennika. Brunon-Bonifacy urodził się w 974 r. w arystokratycznej rodzinie saskiego grafa w Kwerfurcie. Kształcił się w szkole katedralnej w Magdeburgu. W 995 r. został mianowany kanonikiem na dworze cesarza Ottona III i wraz z nim udał się do Rzymu. Tam w 998 r. wstąpił do zakonu benedyktynów w klasztorze na Awentynie. Zapewne wówczas otrzymał imię zakonne Bonifacy. Pięć lat przed nim w tym samym klasztorze przebywali św. Wojciech i bł. Radzim. W 999 r. Brunon złożył śluby zakonne. Wkrótce potem zaprzyjaźnił się ze św. Romualdem, głośnym reformatorem zakonu benedyktynów i twórcą ascetycznych eremów. Wraz z nim i grupą misjonarzy, na zaproszenie króla Bolesława Chrobrego, w 1001 r. wyruszył z eremu w Pereum koło Rawenny do Polski. Prawdopodobnie Chrobry chciał, by misjonarze prowadzili ewangelizację wśród Słowian nadodrzańskich, co musiało spotkać się z niepokojem metropolitów niemieckich. Brunon otrzymał pozwolenie od papieża Sylwestra II na wyświęcenie oraz zezwolenie dla misji zakonników z Pereum. Otrzymał również paliusz arcybiskupa metropolity misyjnego zanim został biskupem. Dawało mu to szerokie uprawnienia, aż do mianowania biskupów na terenach misyjnych. Zimą 1002 r. udał się na dwór cesarza Henryka II, lecz musiał czekać do 1004 r. na sakrę biskupią uzyskaną z rąk arcybiskupa Magdeburga. Być może warunki polityczne nie sprzyjały rozwinięciu misji wśród Słowian zachodnich, którzy znaleźli się w granicach ówczesnej Polski. W tym czasie zmarł Otton III, trwała też wojna między Bolesławem Chrobrym a cesarzem niemieckim, zakończona dopiero po kilkunastu latach pokojem w Budziszynie. Celem jego działalności misyjnej były więc Węgry, a potem - na prośbę papieża Jana VIII - kraj Pieczyngów nad Morzem Czarnym. Prawdopodobnie w. Brunon przebywał na terenie Polski od 1005 r. Z ówczesnych kronik wynika, że Brunon był prawdopodobnie pośrednikiem między dworami Polski i Węgier, choć nie wiadomo, o jakie sprawy chodziło. Wiadomo, że podczas swoich europejskich podróży starał się propagować nazwę państwa piastowskiego, czyli Polonię. W 1008 r., po śmierci jego współbraci (Pięciu Braci Męczenników - Italczyków: Benedykta z Benewentu i Jana oraz Słowian - Mateusza, Krystyna i Izaaka, którzy ponieśli śmierć męczeńską w 1003 r.), powrócił do Polski i prowadził działalność misyjną wśród Prusów, na pograniczu Litwy i Rusi. Wysłał także wyświęconego przez siebie biskupa do Szwecji. Napisał też dwa dzieła hagiograficzne: *Żywot św. Wojciecha* i *Żywot Pięciu Braci Męczenników*. Są to pierwszorzędne źródła do dziejów Polski i Europy środkowej wczesnośredniowiecznej. Napisał również List do Henryka II, stanowiący próbę mediacji między nim a Bolesławem Chrobrym. Zarzuca w nim cesarzowi, że sprzymierzył się z pogańskimi Słowianami zachodnimi przeciwko katolickiej Polsce. List jest jednym z pierwszych dzieł napisanych bez wątpliwości na terenie Polski. "Brunon jest pierwszym znanym pisarzem piszącym na ziemi polskiej i o rzeczach polskich (...) w kulturze duchowej Polski bolesławskiej zajmuje miejsce najwybitniejsze ..." - uważa prof. Stanisław Zakrzewski. Natomiast gdy chodzi o list św. Brunona do Henryka II, to zdaniem prof. Józefa Widajewicza "w dziejach stosunków polsko-niemieckich potępienie przez Niemca polityki niemieckiego władcy i aprobatą polityki polskiej jest czymś niezwykłym". Ku czci św. Brunona w latach 1907-1909 katolicy wybudowali w Giżycku kaplicę. Nieco później wybudowano kościół św. Brunona, który 26 czerwca 1938 r. konsekrował ówczesny biskup warmiński Maksymilian Kaller. W 1994 r. dekretem bp. Wojciecha Ziemby, kościół św. Brunona w Giżycku został podniesiony do godności Sanktuarium, a w 1999 r. uchwałą Rady Miejskiej św. Brunon z Kwerfurtu został ogłoszony patronem miasta Giżycka. W 1910 r. na Wzgórzu Brunona nad jeziorem Niegocin w Giżycku, uznawanym za miejsce męczeńskiej śmierci św. Brunona, ewangelicy wzniesli krzyż ku czci świętego. Brunon Bonifacy z Kwerfurtu jest postacią u nas mało znaną, choć w swoich czasach poniósł wielkie zasługi dla Polski i ówczesnej Europy. Był rzecznikiem i konsekwentnym realizatorem

pojednania między cywilizacją wschodnią i zachodnią, orędownikiem pokoju między narodami i jedności wewnątrz państw. Wniósł wielki wkład w ewangelizację wielu narodów, w rozwój organizacji Kościoła oraz stworzył podstawy ich rozwoju kulturalnego. Św. Brunon zginął wraz z osiemnastoma misjonarzami z rąk któregoś z plemion pogańskich 14 lutego lub 9 marca 1009 r., najprawdopodobniej w okolicach Giżycka nad jeziorem Niegocin. Kanonizacja Św. Brunona odbyła się prawdopodobnie między rokiem 1019 a 1025 poza Rzymem w rodzinnej diecezji świętego w Halberstadt. Miał wówczas zaledwie 35 lat. Jego relikwie zaginęły w ciągu wieków. Źródło: <https://www.niedziela.pl/artukul/82671/Swiety-Brunon-Bonifacy-z-Kwerfurtu>
<https://historia.dorzeczy.pl/273613/brunon-z-kwerfurtu-misjonarz-meczennik-przyjaciel-boleslawa-chrobrego.html>